

sælbe. Jeg kan, som sagt, af de anførte Grunde paa ingen Maade tilraade det ærede Thing at vedtage dette Endringsforslag, hvilket naturligvis i samme Grad gjælder om Underendringsforslaget. Med Hensyn til det sidste Forslag om Fastsættelse af Vedleraget af Reiseogtdgjørelse, skal jeg tillade mig at bemærke, at Ministeriet vel har været opmærksomt paa, at der er Tilfælde, hvor det vilde være ubilligt at negle de Paagjældende saadan Godtgjørelse, hvilket allerede har viist sig, fordi Afstandene i en Sogneraadskreds kunne være saa store, at man ikke kan forlange, at den Paagjældende selv skal afholde de positive Udgifter, der kunne være forbundne med at komme til Aftstedet, men man har troet, at Loven af 1865 i den Henseende indeholdt det Fornødne, idet der nemlig staar i dens § 5, saavidt jeg husker i 5te Stykke, at Sogneraadet selv, der behandler Sagen, bestemmer, hvorledes de forskjellige Udgifter dertil skulle udredes, hvorledes Udgifterne ved Sagens Behandling skulle fordeles. Dette har man anset for at være en Hjemmel til at fordele ogsaa de positive Udgifter, som Sogneraadsmedlemmerne have haft ved en Forretning, paa de vedkommende Parter, og man har ikke troet, at den Dmptændighed, at der i en senere Paragraf bestemmes Reiseudgifter for Amtsraadsmedlemmerne, er i Strid dermed. Det ses nemlig af de Forhandlinger, der gik forud for Loven af 1865, at man har været opmærksom paa dette Forhold, men at Grunden, hvorfors der i 1865 ikke udtrykkelig blev nævnt Reiseogtdgjørelse for Sogneraadsmedlemmerne, var den, at man dengang gik ud fra den Forudsætning, at Sogneraadsmedlemmernes Behandling af Sagen ikke vilde nøde dem til at tage ret langt bort. Man tænkte sig Sogneraadskredse som et mindre samlet, begrændset Terrain, saa at der ikke var Anledning til at tage nogen Bestemmelse om særlig Reiseogtdgjørelse, men det har, som sagt, senere viist sig, at der har været Tilfælde, hvor en Sogneraadskreds har haft en saadan Udstrækning, eller der har til Sogneraadskredsen hørt et Tilliggende, som har været saa langt borte, at de Sogneraadsmedlemmer, der skulde behandle Sagen, have maattet begive sig en eller to Mil bort. De have da gjort Paastand paa Godtgjørelse for de positive Udgifter, de have haft, og man har ikke anset det for at være i Overensstemmelse med, hvad der staar i Loven, men det er udtalt som Indvigningsministeriets Mening, at de maatte kunne gjøre Paastand derpaa, og de have faaet det. Derfor har man troet, at det er ufornødent i dette Tilfælde at fastsætte i denne lille Lov en Bestemmelse som den, der indeholdes i sidste Stykke af Endringsforslaget under Nr. 2. — Det sidste Punktum af dette Stykke indeholder tillige den Bestemmelse, at Godtgjørelse skal udredes af samtlige de Beboere, der have Ret til at benytte Veien, og fordeles mellem disse af det Sogne- eller Byraad, der iøvrigt paafjender Sagen.

Det er jo ikke ganske i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Loven af 1865, der overlader det til Sogneraadet at fordele Udgifterne. Hvis Hensigten med Forslaget er den at sige, at Alle skulle ubetinget deltage deri, kan jeg ikke billige det. Det er i den Henseende i dette som i lignende Tilfælde overladt den Myndighed, som afgiver Kjendelse i Sagen, at fastsætte, hvem der skal betale Udgifterne, og i hvilket Forhold, og man kan jo ogsaa tænke sig, at en Klage kan være saa temerær, saa ubegrundet, at der kan være Anledning til at paalægge den paagjældende Klager alle Omkostningerne. Det er man her afflaaen fra. Jeg tror derfor, at hvis Hensigten har været den at slaa fast i Modsetning til, hvad der indeholdes i Loven, at samtlige Beboere skulle deltage, saa er det en uheldig Bestemmelse.

Ved Sagens første Behandling udtalte jeg, at man ved Forelæggelsen af dette lille Lovforslag ikke har paataenkt en Revision af Bestemmelserne i Loven af 1865, men at man har troet det rigtigt og hensigtsmæssigt at indskrænke sig til at fremkomme med Forslag til en Lov, der afhjælp en Mangel ved den bestaaende Lov, som i et enkelt eller enkelte Tilfælde havde gjort denne ubrugelig, idet man nemlig ikke havde nogen Bestemmelse om, hvem der da skulde behandle Sagen, naar det Sogneraad, hvem det efter Loven af 14de April 1865 paalaa, var inhabil dertil. Det er for at afhjælp denne Mangel, at dette Lovforslag er fremkommet, og jeg tror i det Hele taget, naar man ikke har den Formening, at man ikke skal gaa ind paa en Revision af Bestemmelserne i Loven af 1865, at Lovforslaget, rettet paa den Maade, som disse Endringsforslag foreslaa, langt fra vil blive en Forbedring. Jeg skal derfor fraraade at vedtage dem.

S. Andersen: Dette Forslag har, skjøndt det er lille, en ikke ringe praktisk Betydning. Det kan ofte indtræffe, at Flertallet af et Sogneraad eller Byraads Medlemmer kan være interesseret i en Sag, som de skulle afgive Kjendelse i, og da Lovgivningen ikke indeholder nogen Bestemmelse om, hvorledes der skal gaas frem i en Sag, som Sogneraadet paa Grund af dets nære Forhold til Sagen ikke kan behandle, anser jeg det for givet, at et Tillæg til Loven vil have sin store Betydning, navnlig for den Enkelte. — Der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget: „Med Hensyn til Valget af den Kommunalbestyrelse, til hvilken Sagen bliver at henvise, har man ment, at Bestemmelsen herom rettest burde overlades til Amtmanden“. Jeg kan ikke forstaa, hvorfors den høitærede Minister har overladt til Amtmanden at bestemme dette. Der er efter min Formening givet Amtmanden for stor Naadighed, thi vedkommende Sogneraad eller Byraad, som faar det Spørgsmaal om at undersøge denne Sag, er udsat for at